

(Priloga Vrtnu.)

Št. 5. Ljubljana, dné 1. maja 1907. XV. tečaj.

Če se loči mamica . . .

Kadar svetla zvezdica
z neba vrne se,
pa za morjem v modri val
kje zagrne se:

Zvezdovito to nebo
se ne žalosti,
in za sestrico nebá
nihče ne ihti.

Ko pa moja mamica
se ločila je,
ah, tam v grobu črna prst
jo zakrila je.

Mi srce ni vedelo,
bi li plakalo,
ali na grobu tam
smrti čakalo . . .

Kaj zato, če zvezdica
vrne se z nebá!
Saj še drugih milijon
sladko tam miglja.

Če pa zlato mamico
k grobu ponesó,
pa nikdar, nikdar
druge več ne bo!

Jož. Vandot.

Kakšne otroke ima rada Marija.

V.

Vsaka mati želi svojim otrokom, da bi jih **pripravila k dobremu kruhu**, da bi bili dobro preskrbljeni. Res, da so nekatere nečimrne matere pri tem še preveč skrbne, da bi njih otroci dobili najboljše službe, najčastnejša mesta, kakor je nekdanj prosila dobra mati Cebedejka za svoja sveta sinova Janeza in Jakoba, da bi eden sedel na desnici, drugi pa na levici Jezusovi v božjem kraljestvu. Modra mati pa ne gleda tolikanj na imenitnost, marveč le na to, da bi kdaj bili pošteni ljudje, da bi zvesto izpolnovali svoje dolžnosti, katerikoli stan jim nakloni Gospod Bog. Mislijo si: Če bo moj otrok tudi preprost delavec ali posel, da bo le pošten in priden, saj iz vsake hiše pelje pot v nebesa; izpod slamnate strehe morda še bolj naravnost kot iz imenitne palače.

Kako je vesela dobra mati, ko vidi, da so vsi njeni otroci povsod spoštovani, povsod v kreditu. Le mislite si tak-le slučaj: Priletna mati, ki je vrlo dobro vzgojila mnogoštevilno družino, obhaia svoj god, ali morda celo zlato poroko. Od raznih strani ji hitijo častitat hvaležni otroci: eden je mašnik, drugi zdravnik, tretji priden gospodar, četrti pošten hlapec, ki ga ljubi njegov gospodar kot svojega sina; ena hčerka je vrlo gospodinja, druga je usmiljena setra, tretja izvrstna dekla, ki jo radi njene pridnosti in poštenosti vsakdo čisla, kdor jo pozna. Do solz je ginjena dobra starka, ker vidi okrog sebe tako vrlo dobre in hvaležne otroke.

Obrnimo to na Marijo. Kajne, saj ste že videli ono krasno sliko Matere božje. Visoko v zraku je naslikana Marija, nebeška Kraljica; spodaj na zemlji pa kleče ter proti njej povzdigajo roke, oči in srce: škofje, mašniki, redovniki, gospodje, kmetje, delavci, gospe in preproste ženice, mladeniči in mladenke ter nedolžni otročiči. Da, to je še posebno

odlično znamenje vsakega dobrega Marijinega otroka, ako zvesto in natanko izpolnjuje dolžnosti svojega stanu. Bodite torej prepričani za zdaj in za prihodnjo dobo svojega življenja, da se boste Mariji res prav posebno prikupili in res zaslužili prečastno ime Marijini otroci, sinovi Marijini in hčerke Marijine, ako boste vselej zvesto izpolnjevali dolžnosti svojega stanu — iz ljubezni do Boga in do svoje dobre matere Marije.

To pa še posebno zato tako nujno poudarjam, ker se mi zdi, da je v sedanjem času čimdalje manj takih vrlih ljudi, ki bi jim v tej reči ne imela vest ničesar očitati. Mnogi veliko bolj skrbe, da bi dobili boljšo službo, nego za to, da bi izvrstno izpolnjevali dolžnosti one službe, za katero jih je Bog odločil. V Marijinih očeh pa ne odločuje to, kaj si, marveč kakšen si.

* * *

Francoski župnik **Janez Vianney**, ki je umrl leta 1859 v duhu svetosti, se je ves čas svojega življenja odlikoval v vestnem izpolnjevanju stanovskih dolžnosti; to pa posebno zato, ker je bil goreč častilec in ljubitelj Matere božje.

Sam je pravil tale dvojni dogodek iz otroških let: »Mater božjo sem že ljubil, preden sem jo prav poznal; ta ljubezen je moje najstarejše nagnjenje. Bil sem še majhen in imel sem lep molek; sestra mi je bila pa nevoščljiva in bi ga bila tudi rada imela. To mi je bilo jako neprijetno. Vprašal sem torej mater, kaj naj storim. Rekli so mi, naj ji dam svoj molek iz ljubezni do Boga. Storil sem; pa me je stalo veliko solz.« — Prvo darilo, ki ga je prejel od matere, je bil majhen lesen kip presv. Device. Imel ga je v veliki časti. Če ga je le pogledal, mu je vzkipelo veselje v srcu. Pripovedoval je o njem že v svojih starih letih: »O, kako sem vendar rad imel ta kip! Nočindan se nisem mogel ločiti od njega; in še spati bi ne bil mogel, ko bi ga ne bilo blizu moje posteljice«.

Pozneje je bil pastir. Pa tudi v pastirski dobi je imel vse zaupanje do Matere božje. Ganljivo ga je bilo gledati, kadar je gnal na pašo. Mirno je stopal za živino; v eni roki je držal pastirsko palico, v drugi pa podobico Matere božje. Na pašniku, kjer je največkrat pasel, je bila na hribčku stara vrba. K tej vrbi je hitel, kadar je prignal, in nanjo postavil svojo ljubljeno podobico Marijino. V ta namen je zložil orkog vrbe iz ruš lep oltarček Marijin. Potlej je ponižno pokleknil in častil presv. Devico ter še prosil tovariše, naj tudi tako delajo. Radi so se mu pridružili, in Janezek je bil ves vesel, ko so pobožno klečali okrog Marijine podobe. Molil jim je angelovo češčenje; potem je vstal in začel prav resnobno pridigovati otroško pridigo o Materi božji.

Kako je sklepal Marijino češčenje s stanovskim delovanjem, nam kaže tudi tale dogodek poznejših let. S starejšim bratom Francetom je moral v vinogradu zemljo okopavati. Ker je bil pa brat starejši in močnejši, ga ni mogel dohajati. To mu je bilo jako neljubo. — Drugi dan dobi Janezek od neke nune podobico Matere božje v dar. To podobico vzame s seboj v vinograd. Ko zdaj spet prične delo ob strani svojega urnega brata, položi nekoliko stopinj pred seboj Marijino podobico na tla in natihoma moli v srcu: ljuba Mati božja naj mu pomaga, da bo mogel toliko storiti kakor njegov brat. Ko pride kopaje do podobice, prestavi jo za nekoliko stopinj naprej. Pomagala je molitev in misel na ljubo mater nebeško. France je zvečer pripovedoval doma napol nevoľjen, da danes ni mogel prehiteti brata.

Da je imel kot mašnik take izredne uspehe v dušnem pastirstvu, mu je gotovo pomagala tudi Marijina pomoč, ki je imel toliko zaupanje do nje.

Kdor ne uboga, ga tepe nadloga.

Pomlad se je rodila v deželi in prinesla mnogo nedolžnega veselja. Nežne cvetke so povzdignile glavice po dolgi, ostri zimi zopet iz tal. Povsod vlada novo življenje, novo veselje. Kaj čuda torej, da se je tudi vaška mladina zbrala ob potoku na mehki, zeleni tratici. Tam cvetó lepe zlatorumene potočnice ter napolnjujejo zrak s prijetno vonjavo. V grmu prepeva seničica mile pesmice na čast svojemu Stvarniku, ki je tako modro in lepo uredil vso naravo.

Med otroci se najbolj odlikuje Arnežev Andrejček, deček petih let. To vam je bistroumen deček in najlepši korenjak vaše mladine.

Igrala se je mladina med glasnim, neugnanim krikom na trati ob potoku, trgala cvetke ter si pletla vence Oj, to je veselje! —

Na tem kraju drži čez potok ozka brv, ki je jako nevarna otročičem, če gredo čez njo. Nihče izmed naše dece si ni upal še stopiti na njo; kajti že starši so jim naročili doma, naj ne hodijo čez brv. Toda naš Andrejček se ne zmeni za materino opominjevanje; brez pomisleka steče na brv. In še nekaj drugega je našega paglavca zvbilo. Lovil je že namreč prej po trati lepo pisanega metulja; toda ušel mu je ono stran potoka, ki je na tem kraju precej širok. Andrejko urno za njim, da bi ga ujel, Sredi brvi mu pa spodleti, in Andrejček — lop v vodo.

»Pomagajte, da ne...« zaupije in že je pod vodo.

Vsi otroci prestrašeni zbeže domov, ne da bi komu povedali, da je Arnežev Andrejček padel v vodo. Le stara ženica, ki je šla ravno mimo igrajočih razposajenčkov, sliši krik ter prihiti k Arneževim praviti, da je njih edini ljubljencek ravnokar padel z brvi v vodo. Domačji zbegani hité ob vodi navzgor, da rešijo dečka . . .

Andrejček je bil takoj zopet nad vodo, toda re več še ni znal plavati, voda mu je bila tudi čez

glavo, torej si ni mogel nič pomagati. Slednjič ga voda zanese h kraju, kjer je bila plitva. Andrejček nagne še enkrat zadnje moči, da se reši; poprime se za korenino in po sreči zleze ves moker na suho. Ves zbehan in prestrašen ne vé, kam bi se obrnil: ali bi šel domov ali ne. Mislil si je, da ga bodo doma gotovo še nabili zaradi tega, vendar pa je odhitel po stranski poti. Ko stopi v hišo, ravno nikogar ni bilo doma; zleze torej hitro za zapeček, da bi se jim skrila . . .

Domači ga iščejo ob vodi, a nikjer ga ne morejo najti. Medtem pa zvedo tudi sosedje, kaj se je bilo zgodilo z Andrejčkom. Prihite torej tudi oni iskat in brodit po vodi. Vso vodo, od prve brvi koncem vasi, prebrodijo, a o Andrejčku ni duha ne sluha. Tako ga iščejo poldrugo uro. Andrejčova mati pridejo naposled vsi objokani in potrti domov, ker ni najti nesrečnega otroka. Mati žalostno reko: »Kaj mi bo storiti, ako ne najdem Andrejčka? Brez njega mi ni moči skoro živeti. Pa božja volja je tako, da je moral deček pasti v vodo«.

Andrejček se je med tem, ko so ga iskali, preoblekel, zavil se v gorko odejo ter sladko zaspal za zapečkom . . .

Tudi drugi so prišli domov, — a kako so bili žalostni, si lahko mislite. Tolažili so mater, naj ne žalujejo preveč, ker bi jim utegnilo to nakopati bolezen. Toda niso se dali utolažiti ter so jokaje govorili: »Kje si, Andrejček moj?«

Za nekoliko časa gre dekia v sobo, pogleda za zapeček ter najde spečega Andrejčka. Kakšno veselje je zavladalo po hiši! Le toliko pripomnim, da je bil Andrejko potem skoro 14 dni bolan, ker se je bil premrazil. Ko je pa zopet okreval ter smel iti pod miho nebo, ni nidar več hodil po oni brvi in tudi k vodi ni rad zahajal, dasiravno je bil prej skoro najrajši pri vodi.

Blagor mu, kogar izmodri izkušnja !

Bogdan Slavko.

Sv. Peter prvikrat pri Kristusu.

(K sliki.)

Zelo imeniten je bil dogodek, katerega spomin vam kaže današnja slika, Saj je bilo takorekoč vsejano zrnce, iz katerega je zrastle veličastno drevo sv. katoliške cerkve. Godilo se je to v puščavi. kjer je sv. Janez krščeval.

Izmed apostolov sta se prva Jezusu pridružila Janezova učenca, sv. Janez in Andrej. Ko jima je rekel Janez Krstnik: »Glej, Jagnje božje!« sta se poslovila pri njem ter šla za Jezusom. Pa ne upata se ga ogovoriti. Šele, ko se obrne in ju ljubeznivo vpraša: »Kaj iščeta?« rečeta: »Rabi (t. j. učenik), kje stanuješ?«

Jezus ju ljubeznivo povabi in reče: »Pridita in pogledjta!« Šla sta in ostala tisti dan pri njem. Kaj sta z njim govorila, nam sv. pismo ne pove. Pač pa lahko sodimo, da take vesele in srečne ure še nista imela v življenju. Sv. Janez si je ta trenutek tako dobro zapomnil, da ga ni nikdar več pozabil; še na stara leta, ko je pisal sv. evangelij, je posebej pristavil, da je bilo to ob 10. uri, to je po naše: ob štirih popoldne. Sv. Andrej pa je ves vesel in navdušen hitel k svojemu bratu Petru sporočit preradostno novico: »Mesija smo našli!« in gre spet ž njim nazaj k Jezusu. Gospod ga pogleda in mu reče: »Ti si Simon, Jonov sin, odslej se boš imenoval Kefa, t. j. Peter.«

Kako imeniten je bil ta sestanek. Sv. Peter takrat še ni mogel prav razumeti, kaj pomeni ta nagovor, vendar je iz tega, da mu izpremeni ime in znamenja s t a k i m imenom, pač spoznal, da Gospod kaj posebnega namerava ž njim in da ima posebno zaupanje do njega. Oj, koliko je bilo na tem, da je Andrej hitel po svojega brata; to še le zdaj prav spoznamo in čutimo, ko nam je znano Petrovo delo in znana devetnajststoletna zgodovina svete cerkve.

Int. r. u. s

Sv. Peter prvokrat pri Kristusu.

Majniška kraljica.

Bliže in bliže je prihajal cvetoči maj. Kakor na lahnih perotih je plaval, okrašen s pisanim cvetjem, ovenčan s pomladno radostjo . . .

Kako se ga je že veselila mala, sedemletna Ivanka! Priplaval bo k nji in ji dahnil poljub na mehke lasčke, pobožal ji bo lica, da bodo zardela v lahni rdečici, objel ji bo srcece, da se bo pomladnja radost vselila vanj . . . In zopet bo trgala po livadi pisane marjetice in modre potočnice ter jih nosila pred Marijin oltar. Vsa soba bo okrašena z dehtečim cvetjem in prijeten vonj bo plaval po zraku, pred Marijinim kipcem ob njeni postelji pa bo noč in dan brlela lučca z rdečim plamenčkom, ravno tista, kakor pred božičnimi jaslicami . . .

Nikoli se še ni Ivanka tako veselila maja kot letos. Noč in dan je sanjala o njem, o dehtečih cvetkah in o Mariji, ki bo priplavala iz nebes in ji poljubila bleda lička ter jo dvignila v svoje naročje. In Ivanka je bila srečna, vesela, v njenem srcu je že kraljeval zlati maj . . .

Prvo majnikovo jutro se je porodilo tam za visokimi hribi, priplavalo je čez gorske vrhove in objelo hrib in plan. Kako so se blesteli skalni vrhovi v rumeni zori; kako so se lesketale pisane rožice, posute z rosnimi biseri! In zeleni gozdič se je vzbudil iz sladkih sanj v cvetočem maju; ptičice v vitkih vršičkih so pogledale iz gnezdec in — kmalu je zadonel po zelenem gozdu prvi slavospev majniški Kraljici. In žarno solnčece se je prijazno smehljalo raz sinje nebo, objemalo s svojo tiho srečo in radostjo vesoljni svet ter naznanjalo prirodi, da se je porodil prvi majniški dan, prvi Marijin dan.

In draga mamica je stopila k postelji male Ivanke, ob kateri je stal oltarček s kipcem Marijinim. Vzbudila je deklico iz najprijetnejših sanj o majniški Kraljici in ji govorila z ljubečim srcem:

»Ali vidiš, Ivanka, danes je že tu tisti veseli dan, ki si ga želela tako goreče . . .«

»Ah, prvi majnik!« je dahnila Ivana in objela mamico same radosti. Potem ji je pričela praviti s trepetajočim glaskom o angelcih, ki jih je videla v sanjah, o majniški Kraljici, ki je sedela sredi angelcev in jo gledala tako milo, tako prijazno, tako ljubeče . . .

»Glej, Ivanka,« ji dé mamica, »zopet boš trgala Mariji rožice. Takoj danes pojdeš v dobravo in prinesla boš najlepše, da bodo cvele na oltarčku. Iz nebes te bo gledala Marija, ko boš krasila njen kipček . . .«

Še zgodaj je hitela Ivanka v dobravo. Rosa je blesketala na svežih rožicah, nebo je bilo jasno in čisto kot oko Ivankino. Od severa pa je pihala mrzla pomladna sapa ter preganjala meglico, ki se je še zaspalo vlačila ob gorah.

Ivanka je tekla polna radosti s košarico v dobravo. Ličece ji je rdelo, močno je sopihala, in potne kapljice so ji rosile čelo, dasi je bilo jutro precej hladno.

Vsa upehana dospe v dobravo. Položi košarico poleg sebe in onemogla sede v mokro travico, da se odpočije. Saj bo potem tem pridneje trgala . . .

Kako prijetno ji je del mrzel jutranji hlad! Kmalu je nehala hudo sopsti, rdečica ji je izginila z lica, in omotljiva utrujenost se je je polastila. Skoraj bi bila zadremala, zasnivala zopet o angelcih in majniški Kraljici v nebesih . . .

Toda ne! Kipček mora biti še predpoldnem okrašen. Vstane, trga rožice ter jih deva v košarico. Roke so se ji nekoliko tresle, v lica je bledela, in mraz jo je spreletaval bolinbolj.

Bilo ji je tako čudno kot še nikdar. Kar zaspala bi bila v mokri travici, da se ni spomnila zopet in zopet majniške Kraljice, ki zre z nebes nanjo . . . Treba bo pohiteti, ker kipček mora biti še predpoldnem okrašen.

Kmalu je bila košarica polna. Ivanka je hotela brzo domov — toda bilo ji je tako čudno, noge so ji bile tako okorne, in mrazilo jo je po vsem telescu.

Rada bi se bila veselila, ker je prvič v letu nesla rožic dobri majniški Kraljici — pa se ni mogla. Bila je tako otožna . . . In zopet bi se bila rada zasolila — pa ni mogla . . . Kako je bilo to mučno!

Šla je domov, sedaj hitreje, sedaj bolj počasi. Ljubeča mamica jo je že čakala na pragu. Kako se je prestrašila, ko je uzrla bleda lica, tresoče, višnjeve ustnice svoje hčerke! . . .

»Ubožica!... Kaj se je zgodilo?... Kje si bila Ivanka?... Brzo v posteljo, da se ugreješ!... Ah, kako se treseš! . . .«

Ivanka je videla prestrašeni obraz mamice, semintja je upirala tope, mokre oči — pa ni vedela, kaj se je zgodilo. Molče je slušala mamico, ki jo je spravila v postelj poleg oltarčka Marijinega. Pod gorko odejo je kmalu zasnivala sen o Mariji in nebeških angelcih. Močno se je potila, čelo ji je bilo vroče, rdečica ji je oblivala lice bolj in bolj.

Mamica pa je pokleknila pred Marijin kipec in pričela moliti vroče in goreče za ljubljeno hčerko, da ji izprosi zdravja pri Bogu:

— »Pod Tvojo pomoč pribežimo . . .«

* * *

Majniška Kraljica je uslišala gorečo molitev ljubeče mamice. Ivanki je bilo kmalu boljše. Že čez par dni je vstala iz posteljice, zdrava in vesela kot nekdanj. In zopet je trgala rožice, krasila kipec majniške Kraljice ter prosila svojo nebeško mamico, da jo sprejme kdaj v svoje sveto naročje . . .

Zvonimir.

† P. Angelik Hribar.

Naš list je izgubil vnetega prijatelja in jako marljivega sotrudnika. P. Angelik, ki je imel posebno ljubeče srce za mladino in ji je poklonil toliko lepih in prisrčnih napevov, je nenadno v Gospodu zaspal 6. aprila 1907. Nepozabni pokojnik je bil zato tako mil mladino ljub, ker je bil sam ves čas detinsko blagega srca. Uredništvo torej dobrega gospoda, gorečega čistilca Matere božje, še posebno naši mladini priporoča v molitev in blag spomin, pa tudi v posnemo!

Zdrava ti, Marija!

Andantino.

P. Angelik Hribar.

p *mf*

1. Iz ne-bes pri - ha - ja slad-ka me - lo-
2. S cvet-jem zor-na de-va sli-ko Njej o-
3. Mo-žu pot na če-lu bi-ser-na - to
4. Ver-ni vsi zem - lja-ni, ver-na do - ma-

p *mf*

f *f*

di - ja, lep po-zdrav iz ra - ja: Zdra-va ti, Ma-
vi - ja, mo-li in pre - pe - va: Zdra-va ti, Ma-
si - ja, mo - li v ti-hem se - lu: Zdra-va ti, Ma-
či - ja, spev po-jó u - bra - ni: Zdra-va ti, Ma-

f *f*

p

ri - ja! Ma - tí o - tro - či - če
ri - ja! In mla-de-nič či - li,
ri - ja! Tam v bo-le-sti hu - dí
ri - ja! O, naj en-krat všeč-no

p

mf hra - ni in po - vi - ja, z nji-mi mo - li,
 ko ga sku - ša zmi - ja, zdi - ha v duš - ni
 bled bol - nik se zvi - ja, a po - zdrav - lja
 mo - ja po - e - zi - ja Te sla - vi tam

m f

f kli - če: Zdra - va ti, Ma - ri - ja!
 si - li: Zdra - va ti, Ma - ri - ja!
 tu - di: Zdra - va ti, Ma - ri - ja!
 več - no: Zdra - va ti, Ma - ri - ja!

f

R. Silvester.

Tatinski vrabček.

Hej, na naši stari hruški
 vrabček gnezdece si spleta,
 slamico na slamno streho
 krast z vrabuljo leta.

„Jaz bom dal ti, tat vrabičji!“
 se jezi naš Francek mali.
 Ko bi mogel, vem, da gnezdo
 mu takoj zapali.

Ali prav v zelenem vrhu
 vrabček si ga je postavil,
 da bi mu poredni Francek
 mladih ne podavil.

No, pa Francek naš bi pustil
 v mehkem gnezdecu mu mlade;
 le ne zdi se mu pravično,
 da si slamo krade...

Semjonov.

Na trati.

„Poglejte ga, poglejte,
metuljčka belega,
kako v ozračju gorkem
se čuti že veselega!

Takó dečad sklenila,
a slišal jih je ded,
prečrtal jim načrte
in rekel jim takó:

Vjemimo sèm ga v mrežo —
kaj letal bi okrog?
Mu damo jesti kruhka
in piti rožic sok.“

„Kajne, to bi bilo lepo,
ko danes vas zaprl
v sobico to mračno
bi vas od kraja vse — —
dal kruhka vam in vode
in zlato vzel prostost?“ — —

Za metuljčkom deca gleda
žalostnih oči,
a misli nase, nase —
na tiste hude čase,
ko bila je zaprta
dolge zimske dni . . .

Saturnin.

Zastavica.

Kdo nima nobene noge, pa je vendar noč in dan
na nogah?

(Odgonetka in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Odgonetka zastavice v št. 4.:

Ako se z izpremeni v s in k v h; jezik = jesih.

Prav so uganili: Levec Anica, učenka III. razr. na e. kr. vadnici v Ljubljani; Adolf Modic, prvošolec v Mariboru; Žužek Viktor, dijak v Kranju; Žužek Fr., učenec IV. razr. v Škofji Loki; Gore Franc in Jožef, učenca v Ljubljani; Čuk Hrabroslav in Engelsberger Zmagoslav, prvošolca, Rantaša Vekoslav, drugošolec, Kramer Venčeslav, Orešič Ign., Bevc Fr., učenci V. razr. v Celju; Ilešič Ljudmila, Josin Marica, Novak Mici, Kessler Ana, Trdina Mara, Suyer Albina, Štampihar Ivana, Berčon Mar., učenke III. razr., Lederhas Danica, učenka II. razr. na e. kr. vadnici v Ljubljani; Sovnik Kristina, učenka v Biljah; Foedrausperg pl. Aleks., Lassbacher Karl, Uršič P., Rozman Mar., učenci v Ljubljani; Žabkar Karol in Jožef, gimnazijca, Bukovec Rudolf, Gebauer Viljem, Jarc Bogomir, Krevs Albin, učenci IV. razr., Ferfolja Ant., Turk Josip, Ropas Milan, Schneider Viktor, učenci III. razr., Jarc Alojzij, Markič Vladimir, Kastelic Robert, učenci II. razr. v Novem mestu; Kolarič Fr., Jureš Alojzij, Sarboti Alojzij, Klemenčič Andrej, učenci V. razr. II. oddel. pri sv. Križu pri Ljutomeru; Hrast Janko, učenec na e. kr. vadnici v Ljubljani.
